

жение на 3-4 недѣли, щѣха да се събератъ до 15-20 хиляди опълченци.

Въ Свищовъ нѣма да идимъ, продължи той, ний тукъ ще организираме една чета, ще я въоръжимъ, съ каквито намѣримъ пушки, и ще сложимъ коститѣ си, като бранимъ родния си градъ отъ вѣковнитѣ ни мжчители.

Дѣйствително, не съвсѣмъ сполучливо бѣ избраното мѣсто за организиране второто опълчение и то, първо, защото Свищовъ се намира на крайния сѣверенъ прѣдѣлъ на България и, второ, защото тамъ селското население не бѣше до толкова събудено, колкото онова въ Търновско и, въобще, въ вътрѣшността на България.

25 Юлий. Още сутринята отидохъ въ обоза. Капитанъ Орѣшковъ вече бѣше испратилъ офицерскитѣ вѣщи, а обоза щѣлъ да трѣгне слѣдъ 2-3 дня.

Отъ обоза отидохъ изъ града, въ който владѣеше сжщия хаосъ, както и вчера. Заминахъ и покрай конака, около който се тѣлпяха много младежи; записаха се въ опълчението.

Ходихъ въ госпитала за да се видя съ нашитѣ ранени офицери, а именно: съ Живаревъ, Поликарповъ, Божински и Добровски, но се оказа, че тѣ още прѣди 3 дня били испратени въ Свищовъ. Останаха бѣха само тежко раненитѣ опълченци.

26 и 27 Юлий. Въпрѣки моето рѣшение да замина на 26 за Габрово, азъ останахъ прѣзъ тоя день въ Търново. Нищо ново нѣмаше. Сутринята на 27 напустнахъ старата Българска столица.

Бѣше още рано, когато стигнахъ въ Габрово. Дружината не сварихъ тукъ. Тя още на 25 била заминала за шипченскитѣ височини, като се задоволила само съ тридневна почивка! Заминаването на дружината за Балкана направило не съвсѣмъ добро впечатление на населението, което разбрало, че неприятеля настѣпва.

Нищо тревожно, обаче, още нѣмаше отъ къмъ Балкана.